



NIEUWE OPGAVEN

Ook in de huidige collegeperiode moeten diverse accommodatievraagstukken bij de kop worden gepakt door gemeenten. In deze column geef ik een overzicht van de meest prominente vraagstukken. Ik baseer me daarbij op de aandacht die in de collegeprogramma's van gemeenten uitgaat naar sportaccommodaties en op recente ontwikkelingen in wet- en regelgeving die ook uitwerking gaan hebben op het accommodatiebeleid.

Meer in het algemeen concluderen gemeenten terecht dat de sportinfrastructuur goed op orde is. Er is relatief beperkt behoefte aan uitbreiding van het gemeentelijke aanbod aan sportvoorzieningen. Wel blijven gemeenten logischerwijs aandacht houden voor de optimale configuratie van sportaccommodaties gegeven de lokale behoefte. In het verlengde hiervan gaat de discussie lokaal vooral over hoe de accommodaties beter benut en beheerd kunnen worden. In 2017 ging 71 procent van het lokale sportbudget naar sportaccommodaties, dus het is niet meer dan logisch dat kritisch wordt gezien of deze uitgaven doelmatig zijn en of er mogelijkheden

zijn om het (maatschappelijk) rendement van deze uitgaven te vergroten. Er ligt een kans voor gemeenten om samen met andere partijen als onderdeel van lokale sportakkoorden nieuwe plannen te maken om het gebruik en de betekenis van sportaccommodaties te vergroten en deze gedeelde ambities vast te leggen. Het is raadzaam om bij deze plannen de nieuwe uitdagingen op het snijvlak met andere beleidsterreinen mee te nemen. Daarbij noem ik de Omgevingswet, het Klimaatakkoord en het VN-verdrag Handicap. Hier liggen concrete opgaven waar ook vanuit sport invulling aan gegeven moet worden. Vanuit de Omgevingswet wordt gestreefd naar een gezondheidsbevorderende leefomgeving, waarbij onder andere belang wordt gehecht aan de openbare toegankelijkheid van sportparken, speelveldjes en schoolpleinen. Daar ligt duidelijk een opgave voor gemeenten en andere lokale partijen.

In het verlengde van het Klimaatakkoord wordt gewerkt aan een Routekaart Duurzame Sportinfrastructuur. Het sportvastgoed moet namelijk mee in de duurzaamheidsopgave van het maatschappelijk

vastgoed. Hier ligt niet alleen een opgave voor gemeenten, maar ook voor andere lokale partijen, zoals sportverenigingen. Het verduurzamen van het sportvastgoed vraagt om een substantiële investering, die zich deels in de tijd terugverdient. De gedachte in de Routekaart is dat het bij sportverenigingen niet tot een hogere contributie mag leiden, want dan zal er niet voor gekozen worden. Hiervoor zal een goede ondersteuningsstructuur nodig zijn om partijen bij te staan in het maken van juiste keuzes in de te nemen energiebesparende maatregelen alsmede mogelijkheden om dit te financieren. Verder is er het VN-verdrag Handicap, dat stelt dat accommodaties ook toegankelijk moeten zijn voor mensen met een beperking. Onduidelijk is nog welk aandeel van de sportaccommodaties in Nederland hieraan voldoet, maar zeker is wel dat voor veel accommodaties aanpassingen nodig zijn om de toegankelijkheid voor mensen met een beperking te verbeteren. Tot slot zijn er de veranderingen in wet- en regelgeving, denk aan de subsidieregelingen BOSA en SPUK, die de negatieve gevolgen van het afschaffen van het Sportbesluit moeten wegnemen. Maar ook het gewijzigde belastingplan 2019 wat mogelijkheden biedt om het lage OZB-tarief te hanteren voor gebouwen van sportverenigingen. Kortom, de sportinfrastructuur mag dan redelijk op orde zijn, er blijft genoeg werk aan de winkel in het accommodatiebeleid met de nieuwe opgaven en ontwikkelingen.

Remco Hoekman is senior onderzoeker bij het Mulier Instituut en verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Meer weten? Stuur uw reactie of vraag naar R.hoekman@mulierinstituut.nl

“ER LIGT EEN KANS VOOR
GEMEENTEN OM NIEUWE
PLANNEN TE MAKEN OM
GEBRUIK EN BETEKENIS VAN
SPORTACCOMMODATIES TE
VERGROTEN”